

Éliphas Lévi

RITUALUL

RITUALUL ÎNALTEI MAGII

ÎNALTEI MAGII

Când trece, usile se deschid și se închid; ea trece prin zid, pătrunde în alcovul regilor, sună în grădina regelui, se aduce la orgii, se aşează în muzul căntecelor, cu gingeșile ei stirbe și la locul curtezanelor impure se cunosc dura drapeni.

Disruption of the *ACVR1B* gene in mice leads to a developmental defect in the epidermis, characterized by a lack of differentiation and proliferation of basal layer keratinocytes.

The logo for Ante Revolution features the word "Revolution" in a small, white, sans-serif font above the brand name "Ante". The "A" in "Ante" is stylized with a sharp, upward-pointing arrow through its center, and the entire word is enclosed in a dark, rounded rectangular border.

Pentru a dirija curentii de lumină mobilă, trebuie să fii fixat în lumenă imobilă.

Pentru a porunci elementelor trebuie să fi îmblânzit uraganele, fulgerele, prăpăstiile și furtunile.

Trebuie să știi ca să îndrăznești.

Trebuie să îndrăznești ca să vrei.

Trebuie să vrei ca să stăpânești Imperiul.

Și ca să domnești trebuie SĂ TACI.

înțelegi, și mai altă parte că nu există ceea ce nu prede-

Vechii magi erau preoți și războinici.

Venirea Mântuitorului a adus în lumea vecinilor magi de o stea.

Steaua era purtată de magi și era să fie dată colțului ei o literă sacră.

Ea reprezintă înțețea care elăuzesc pe unitatea forței cele patru puteri elementare.

Aceasta este simbolul lui Hiram.

Acopăste este simbolul lui Hiram.

Ea este prototipul lui Hiram, care fiindcă din cojul său urcă o rază de lumină.

Ea reprezintă maternitatea și generativitatea naturii, care este corpul omului.

Influența magnetică exercitată de ea este de la cap, de la fecare mână și de la picioare.

Este posibil să se obțină o influență deosebită de secete sau de criză.

Dacă o șteai, o șteai, nu și o șteai, nu și o șteai, nu și o șteai.

Semnul atotputerei magicienului.

Apelația la puterea magiei este în mod normal o apelare la putere, protecție, amărătoare, etc. În consecință, formecale, povorțe, etc.

Mei există și o altă semnătură, reprezentată de astfel de

Talismanele lui Solomon pot fi folosite și în mod normal.

Deoarece elii înțeleaptă limbi și cunoscute.

1. Pagina 100.

Capitolul întâi

PREGĂTIRILE

Orice intenție care nu se manifestă prin acte este zadarnică, iar cuvântul care-o exprimă, un cuvânt de prisos. Numai acțiunea probează viață, numai acțiunea probează și constată voință. Iată de ce, în cărțile simbolice și sacre se spune că oamenii vor fi judecați nu după gândul și ideile lor, ci după fapte. A exista înseamnă a făptui.

Ne-am propus să ne ocupăm acum de marea și teribila problemă a lucrării magice. Nu vom expune aici teorii sau abstractiuni, ci vom aborda realitatea și, oferindu-i adeptului bagheta miracolelor, îl vom îndemna: „Nu te sprijini numai pe vorbele noastre, acționează tu înșuți.“

Vom căuta fapte de o relativă atotputere și mijlocul de a lua în stăpânire cele mai importante secrete ale naturii, supunându-le unei voințe luminate și inflexible.

Majoritatea ritualurilor magice cunoscute sunt mistificări sau enigme, dar noi vom ridica, pentru prima oară după atâtea secole, vălul sanctuarului ocult. A revela sfîntenia misterelor înseamnă a le feri de profanare. Acesta este gândul care ne susține îndrăzneala și ne îndeamnă să înfruntăm pericolele la care ne expune această lucrare, cea mai îndrăzneață din căte i-au fost date spiritului uman să conceapă și să desăvârșească.

Operațiile magice sunt exercițiul unei puteri naturale, dar superioară forțelor obișnuite ale naturii. Ele sunt rezultatul unei științe și al unei îndeletniciri care exaltă voința umană deasupra limitelor comune.

Supranaturalul nu este decât un natural extraordinar sau un natural exaltat: miracolul este un fenomen care șochează multimea luată pe neașteptate; minunea provoacă uluire; efectele surprind pe cei care nu le cunosc cauzele sau pe cei care le acordă cauze neproporționale cu rezultatele. Nu există miracole decât pentru ignoranți; dar, cum știința oamenilor nu este absolută, miracolul mai poate exista și chiar există pentru toată lumea.

Respectându-mă de la înțelegere, să începem prin a mărturisi că noi credem în miracole pentru că ne-am convins, chiar prin propria noastră experiență, că ele sunt în totalitate posibile.

Există miracole pe care nu le putem explica, dar pe care nu le privim ca inexplicabile. De la mult la puțin și de la puțin la mult, consecintele sunt identice relative, iar proporțiile progresiv riguroase.

Dar, pentru a face minuni, trebuie să te afli în afara condițiilor comune ale umanității; trebuie să fii, abstracție prin înțelepciune sau exaltat prin nebunie, deasupra tuturor pasiunilor sau în afara pasiunilor, prin extaz și frenzie. Aceasta este prima și indispensabilă pregătire a operatorului.

Astfel, printr-o lege providențială sau fatală, magicianul nu-și poate exersa puterea decât într-un temei invers proporțional cu interesul material; alchimistul obține cu atât mai mult aur cu cât se supune mai mult privațiunilor, respectând săracia protectoare a secretelor marii opere.

Adeptul cu inima lipsită de patimi va dispune singur de ura sau iubirea celor din care vrea să facă instrumentele științei sale: mitul Genzei este un adevăr etern, iar Dumnezeu nu-i lasă să se apropie de arborele științei decât pe cei care se pot stăpâni, fiind destul de puternici pentru a nu pofti la roade.

Cei care caută în magie mijlocul de a-și satisface poftele să nu apucă pe acest drum funest: nu vor dobândi decât nebunia și moartea. Aceasta este înțelesul acelei tradiții populare care spune că diavolul va frângi, mai devreme sau mai târziu, gâtul vrăjitorilor.

Magicianul trebuie deci să fie imposibil, sobru, cast, dezinteresat, impenetrabil și inaccesibil oricărei prejudecăți sau temeri. Să nu aibă defecte corporale și să fi trecut prin inițiere, dincolo de toate contradicțiile și grijile. Prima și cea mai importantă operă magică este dobândirea acestei rare superiorități.

Am spus că extazul poate produce aceleași rezultate ca superioritatea absolută și este adevărat, dar numai în privința reușitei, nu și în aceea a direcției operațiilor magice.

Pasiunea proiectează cu forță lumina vitală și imprimă mișcări imprevizibile agentului universal; dar nu o poate stăpâni cu aceeași forță cu care a lansat-o și atunci destinul ei este asemenea lui Hippolyt cel târât de păr sau lui Phalaris, încercând el însuși instrumentul supliciului pe care-l inventase pentru alții.

Ritualul Înaltei Magii

Voința umană realizată prin acțiune este asemenea unei ghileule de tun care nu dă înapoi din față obstacolului. Lansată cu violență, îl traversează sau se pierde în el; voința răbdătoare și perseverentă nu se risipește niciodată, ci, asemenea valului care se întoarce mereu mușcând malul, ea roade până la urmă chiar fierul.

Omul poate fi modificat prin obiceiurile lui, care devin, conform proverbului, o a doua natură. Printr-o gimnastică perseverentă și gradată, forțele și agilitatea corpului se dezvoltă sau se creează într-o măsură uimitoare mare. Același lucru se întâmplă și cu puterea sufletului. Vrei să stăpânești peste tine și peste ceilalți? Învață să vrei.

Cum să înveți să vrei? Aceasta este primul arcan al inițierii magice și, pentru a ne face să înțelegem chiar esența acestui arcan, vechii deținători ai artei sacre doar interziceau accesul la sanctuar, înconjurându-l cu atâtea și atâtea mistere și amenințări. Aceștia nu credeau într-o voință decât dacă era supusă la probe și aveau dreptate. Forța nu se poate afirma decât prin victorie.

Lenea și uitarea sunt dușmanii voinței; iată de ce toate religiile și-au înmulțit practicile, organizând un cult minuțios și dificil. Cu cât te ostenești mai mult pentru o idee, cu atât dobândești mai multă forță în sensul acelei idei. Nu preferă mama pe acela dintre copiii ei care a îndurerat-o și a costat-o cele mai multe griji? În același fel, forța religiilor se află în întregime în inflexibilitatea voință a celor care o practică. Atâtă timp cât va exista un singur fidel crezând în sfânta jertfă a liturgiei, va exista și un preot care s-o slujească și, cât timp va exista un preot care-și va spune zilnic rugăciunile, va exista și un Papă în lume.

Practicile cele mai neînsemnante în aparență și cele mai ciudate în sine în privința scopului propus, conduc până la urmă la realizarea acestui scop prin educația și exercițiul voinței. Un tăran care să sculă în fiecare dimineață la ora două sau trei și să-și ducă departe de casă ca să culeagă de fiecare dată un fir din aceeași iarbă, înainte de răsăritul soarelui, ar putea, purtând cu el firul de iarbă, să facă un mare număr de minuni. Iarba aceasta, fiind semnul voinței, ar deveni, prin această voință, tot ceea ce va dori el să devină în interesul telurilor sale.

Pentru a putea, trebuie să crezi că poți, iar credința să se traducă imediat prin acte. Când un copil spune: nu pot, mama îi răspunde: încearcă. Credința nu se încearcă; ea începe cu certitudinea împlinirii, lucrând cu calm, de parcă ar avea la dispoziția ei întreaga putere, iar în față veșnicia.

Voi, cei care vă aflați în fața științei magicienilor, ce vreți de la ea? Îndrăzniți să vă formulați dorința, oricare ar fi ea, și nu osteniți să acționați în sensul ei și în atingerea scopului: ceea ce dorii se va împlini și a început să se împlinească prin voi și pentru voi.

Sixtus-Quintus, păzindu-și vacile, a zis: *Vreau să fiu Papă.*

Ești cercetător și vrei să obții aur: începe, nu zăbovi. Îți promit în numele științei toate comorile lui Flamel și Raymond Lulle.

— Ce trebuie făcut mai întâi? — Trebuie să crezi că poți, apoi să acționezi. — Cum?

— Scoală-te în fiecare dimineață devreme, la aceeași oră, spălă-te în orice anotimp în zori, la o fântână; nu purta niciodată haine murdare și, dacă trebuie, spălă-te singur; exercează-te în privațiuni voluntare pentru a le suporta mai ușor pe cele involuntare; impune tăcere ori cărei dorințe care nu ține de împlinirea marii opere.

— Cum adică? Spălându-mă în fiecare dimineață la o fântână, voi obține aurul? — Vei munci pentru a-l obține. — E o bătaie de joc.

— Nu, acesta este arcanul. — Cum să folosesc un arcan pe care nu-l înțeleg?

— Crede și făptuiește, vei înțelege după aceea.

O persoană îmi spunea într-o zi: Aș vrea să fiu o înfăcărată catolică, dar sunt voltairiană. Cât n-aș da să fiu credincioasă.

— Ei bine, i-am răspuns, nu mai spune: aș vrea, spune: vreau și faptele de credință; te asigur că vei crede. Sunt voltairiană, îmi spui, și, între diversele maniere de a înțelege credința, aceea a iezuitilor îți este cea mai antipatică și totuși îți se pare cea mai puternică și mai de dorit... Fă, fără să te descurajezi, exercițiile sfântului Ignatius și vei deveni credincioasă ca un iezuit. Rezultatul este infailibil și, dacă vei avea naivitatea să crezi că e un miracol, te înseli acum, zicând că ești voltairiană.

Un lenș nu poate fi niciodată magician. Magia este un exercițiu de fiecare ceas, de fiecare clipă. E necesar ca ostenitorul marilor opere să fie absolut stăpân pe sine și să poată învinge atracția plăcerii, pofta și somnul; să fie insensibil la succes, ca și la jignire. Viața lui trebuie să fie o voință condusă de un gând, slujită de întreaga natură pe care o va supune în spirit prin toate organele sale și prin simpatie în toate forțele universale care le sunt corespunzătoare.

Toate facultățile și toate simțurile iau parte la operă și nimic într-un preot al lui Hermes nu trebuie să rămână nefolosit. Inteligența să fie

Ritualul Înaltei Magii

formulată prin semne și rezumată prin caractere sau pantacle; voința să fie determinată prin cuvinte, iar cuvintele desăvârșite prin fapte; ideea magică să fie transformată în lumină pentru ochi, armonie pentru urechi, mireasmă pentru nas, în savoare pentru gură și în forme pentru tact; într-un cuvânt, operatorul să realizeze în interiorul propriu lui vieți ceea ce vrea să realizeze în afara lui, pentru lume, devenind un magnet pentru a atrage lucru dorit; și, când va fi suficient de magnetizat, să știe că lucru acela va veni de la sine, fără ca el să se gândească.

Este important ca magicianul să cunoască secretele științei; le poate afla prin intuiție, fără să le învețe. Solitarii care trăiesc în mod obișnuit contemplând natura ghicesc adesea armoniile ei și sunt mai instruiți în bunul lor simț decât savanții al căror simț natural e falsificat de sofismele școlilor. Adevărații magicieni practicanți stau aproape întotdeauna la țară, fiind adesea oameni simpli, păstori fără instrucție.

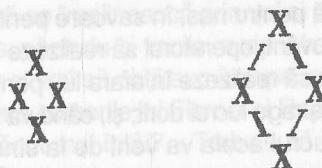
Există, de asemenea, anumite alcătuiri fizice mai predispuse decât altele la revelațiile lumii oculte; există năru senzitive și simpatice a căror intuiție în lumina astrală este înăscută. Anumite supărări sau boli pot modifica sistemul nervos, transformându-l, fără concursul voinței, într-un aparat de ghicit mai mult sau mai puțin desăvârșit; dar aceste fenomene sunt exceptionale și, în general, puterea magică trebuie și poate să fie dobândită prin perseverență și muncă.

Mai există, pe deasupra, substanțe care produc extazul și disponă somnul magnetic; unele dintre ele pun la îndemâna imaginăției reflexele cele mai vii și mai colorate ale luminii elementare; dar folosirea acestor substanțe este periculoasă, ele producând stupefactia și betria. Se pot utiliza, dar în proporții rigurose calculate și în imprejurări exceptionale.

Cel care vrea să se dedice serios operațiilor magice, după ce și-a întărit spiritul împotriva oricărora pericole de halucinație și de spaimă, trebuie să se purifice exterior și interior timp de patruzeci de zile. Numărul patruzeci este magic și chiar reprezentarea lui este magică. În cifre arabe, el se compune dintr-un cerc, imaginea infinitului, și din cifra 4, care rezumă ternarul prin unitate. În cifre romane, dispus în felul următor, reprezintă semnul dogmei fundamentale a lui Hermes și pantaclul pecetii lui Solomon:

Purificarea magicianului constă în refuzul voluptăților brute, într-un regim alimentar vegetal și bland, în renunțarea la băuturile tar-

și în regularitatea orelor de somn. Această pregătire a fost indicată și prezentată în toate cultele ca un timp de penitență și de încercări, precedând sărbătorile simbolice ale reînnorii vieții.

Trebuie, așa cum am mai spus, păstrată, pentru exterior, curățenia cea mai riguroasă; cel mai sărac om găsește apă la fântână. Să fie spălate cu grijă veșmintele, mobilele și vasele care se folosesc. Orice murdărie atestă neglijență și, în magie, neglijența este ucigașătoare.

Să se purifice aerul la sculare și la culcare cu o mireasmă compusă din sevă de laur, sare, camfor, răsină albă și sulf, rostindu-se în același timp cele patru cuvinte sacre, în cele patru puncte cardinale ale lumii.

Este interzis să se vorbească despre operele care se săvârșesc; și, așa cum am mai spus în *Dogmă*, misterul este condiția riguroasă și indispensabilă a tuturor operațiilor științei. Interesul celor curioși trebuie derutat, făcându-i să presupună alte ocupări și alte cercetări ca: experiențe chimice în scopuri industriale, prescripții igienice, cercetarea unor taine ale naturii etc., dar cuvântul *magie*, atât de discreditat, să nu fie niciodată pronunțat.

La început, magicianul trebuie să se izoleze și să devină foarte greu abordabil pentru a-și concentra forțele și a alege punctele de contact; dar cu cât va fi mai izolat și mai inabordabil la început cu atât va fi mai anturat și mai popular la sfârșit, după ce-și va fi magnetizat lanțul și își va fi ales locul în curentul de idei și de lumină.

O viață laborioasă și săracă este atât de favorabilă inițierii prin practică, încât marii maeștri au cultivat-o chiar și în cazul în care se puteau bucura de bogățiile lumii. Atunci Satan, adică spiritul ignoranței care rânește și se îndoiește, urând știința pentru că se teme de ea, încearcă să-l ispitească pe viitorul stăpân al lumii zicându-i: Dacă tu ești Fiul lui Dumnezeu, spune-le acestor pietre să se facă pâine. Oamenii cu bani au încercat atunci să-l umilească pe prințul științei, împiedicând, disprețuind sau exploatandu-i lucrarea. I-au rupt în zece bucăți pâinea de care se pare că avea mare nevoie, pentru ca el să

Ritualul Înaltei Magii

întindă de zece ori mâna după ea. Magicianul nici măcar nu catadică să zâmbească la asemenea ineptii, continuându-și lucrarea în cel mai desăvârșit calm.

Să evite, pe cât posibil, vederea lucrurilor hidioase și a persoanelor urâte; să nu mănânce la masa celor pe care nu-i stimează, să se ferească de toate excesele, trăind uniform și regulat.

Magicianul trebuie să aibă un mare respect de sine și să se privească pe sine ca pe un rege necunoscut care consumte să fie astfel pentru a-și cucerî coroana. Să fie bland și demn cu toată lumea, dar să nu se lase niciodată absorbit în raporturile sociale, retrăgându-se din cercurile în care nu are nici o inițiativă.

El poate și chiar trebuie să îndeplinească obligațiile și să practice riturile cultului căruia îi aparține. Or, dintre toate cultele, cel care posedă caracterul cel mai marcat magic este și cel care realizează cele mai multe miracole, sprinjind pe cele mai înțelepte rațuni cele mai neînchipuite mistere, cel ale cărui lumini sunt egale umbrelor sale, cel care popularizează miracolele și-l încarnează pe Dumnezeu în oameni prin credință. Această religie, unică și dominatoare, a existat din totdeauna și a viețuit în lume, sub diverse nume. Ea se manifestă astăzi sub trei forme ostile în aparență, dar care se vor uni curând într-o singură, pentru a întemeia Biserica universală. Acestea sunt ortodoxia rusă, catolicismul roman și ultima transfigurare a religiei lui Buddha.

Credem că am demonstrat suficient, prin ceea ce am spus mai sus, că, magia de care ne ocupăm nu este nici cea a goetienilor, nici a nigromantilor. Magia noastră este în același timp o știință și o religie absolută, care trebuie nu să distrugă și să absoarbă toate opinioile și toate cultele, ci să le regenereze și să le orienteze, reconstituind cercul inițiaților, oferind astfel mulțimilor oarbe conducători înțelepti și clarvăzători.

Trăim într-un secol în care n-a mai rămas nimic de distrus, dar în care totul poate fi refăcut. – Să refaci, ce? Trecutul? – Trecutul nu se mai reface. – Să reconstruiești, ce? Un templu și un tron? – La ce bun, dacă cele vechi s-au prăbușit? – E ca și cum ați spune: Casa mea s-a prăbușit de bâtrânețe, la ce bun să mai construiesc alta? – Dar casa pe care o veți ridica va fi la fel cu cealaltă? – Nu, cea care a căzut era veche, aceasta va fi o casă nouă. – Dar nu va fi, oricum, tot o casă? – Dar ce ați vrea să fie?

ECHILIBRUL MAGIC

Echilibrul este rezultatul a două forțe.

Dacă cele două forțe sunt absolut și întotdeauna egale, echilibrul ar fi imobilitatea și, în consecință, negația vieții. Mișcarea este rezultatul unei preponderențe alternative.

Impulsul dat unuia din talgerele balanței determină obligatoriu mișcarea celuilalt. Contrariile acționează astfel asupra contrariilor, în toată natura, prin corespondență și conexiune analogică.

Viața întreagă se compune dintr-o aspirație și un suflu; creația este supozitia unei umbre limitând lumina, a unui gol servind de spațiu plenitudinii de a fi, a unui principiu pasiv fecund pentru a sprijini și realiza puterea principiului activ generator.

Întreaga natură este bisexuală, iar mișcarea, prin care se produc aparențele morții și ale vieții, este o continuă generație.

Dumnezeu iubește vidul pe care l-a creat pentru a-l umple; forța iubește slăbiciunea pe care o susține; binele iubește răul aparent care-l glorifică; lumina iubește întunericul pe care-l urmează în jurul lumii; iubirea este în același timp o sete și o plenitudine care are nevoie de o eliberare. Cel care dă primește și cel care primește dă; mișcarea este un schimb perpetuu.

A cunoaște legea acestui schimb, a afla proporția alternativă sau simultană a acestor forțe înseamnă a poseda principiile dintâi ale marului arcan magic, constituind adevarata divinitate umană.

În mod științific, diversele manifestări ale mișcării universale se pot aprecia prin fenomenele electrice sau magnetice. Aparatele electrice, mai ales, reveleză material și pozitiv afinitățile și antipatiile anumitor substante. Alianța cuprului cu zincul, acțiunea tuturor metalelor în pilă galvanică sunt relații perpetue și irecuzabile. Fizicienii să cerceze și să descopere; cabaliștii vor explica descoperirile științei.

Corpul uman este supus, asemenea pământului, unei duble legi: atrage și răspândește lumina; el este magnetizat cu un magnetism

Ritualul Înaltei Magii

androgen și influențează asupra celor două puteri ale sufletului, intelectuală și senzitivă, invers-proportional cu preponderențele alternate ale celor două sexe în alcătuirea sa fizică.

Arta magnetizatorului se află în întregime în cunoașterea și folosirea acestei legi. A polariza acțiunea și a oferi agentului o forță bisexuală și alternativă este metoda încă necunoscută și zadarnic căutată pentru dirijarea fenomenelor magnetismului; dar e nevoie de un tact foarte exersat și de o mare precizie în mișările interioare pentru a nu se confunda semnele aspirației magnetice cu cele ale respirației; e obligatorie cunoașterea perfectă a anatomici oculte și a temperamentului special al persoanelor asupra căror se acționează.

Ceea ce împiedică cel mai puternic magnetismul este reaua-credință a subiecților sau reaua lor vointă. Femeile, esențial și veșnic co-mediene, cărora le place să se lase impresionate și să impresioneze pe alții, primele înșelate de propriile lor melodramăe nervoase, sunt adevarata magie neagră a magnetismului. Astfel, le va fi imposibil magnetizatorilor, neinițiați în suprêmele arcane și neasistați de luminile cabalei, să domine acest element refractar și imposibil de stăpânit. Ca să fii stăpânul femeii trebuie să-i distraji atenția, s-o înșeli cu abilitate, lăsând-o să credă că ea este cea care te însăla. Acest sfat pe care-l dăm aici, în mod special, magnetizatorilor medici, își poate găsi locul și aplicația în politica familiei.

Omul poate produce două sufluri, unul rece și unul cald; poate, de asemenea, la dorința lui, să proiecteze lumina activă sau lumina pasivă; dar trebuie să dobândească conștiința acestei forțe prin obiceiul de a se gândi la ea. Un singur gest al mânii poate alternativ aspira sau respira ceea ce am convenit să numim fluid; magnetizator însuși va fi avertizat de rezultatul intenției lui printr-o senzație alternativă de cald și rece la o mână sau la amândouă deodată, senzație pe care subiecțul o va simți în același timp, dar în sens invers, adică printr-o alternanță opusă.

Pentagrama sau semnul microcosmosului reprezintă, între alte mistere magice, dubla simpatie a extremităților umane, între ele și circulația luminii astrale în corpul uman. Astfel, figurând un om în steaua pentagramei, aşa cum se vede în filosofia ocultă a lui Agrippa, observăm că în simpatia masculină capul corespunde piciorului drept, iar în simpatia feminină piciorului stâng; mâna dreaptă corespunde în același fel cu mâna și piciorul stâng, ia mâna stângă invers: de aceste

lucruri trebuie să țină seama în pasele magnetice dacă vreți să stăpâniți tot organismul și să legați toate membrele prin propriile lor lanturi de analogie și simpatie naturală.

Această învățătură este necesară în folosirea pentagramei, în conjurațiile spiritelor și în invocația formelor rătăcitoare în lumina astrală, numită în mod obișnuit necromanie, aşa cum vom explica în capitolul al cincilea al acestui *Ritual*; dar e bine să observăm acum că orice acțiune provoacă o reacție și că, magnetizând sau influențând magic pe ceilalți, stabilim de la ei la noi un curent de influență contrară, dar analog, care ne poate supune lor, în loc să ni se supună nouă, cum se întâmplă adesea în operațiile care au drept scop simpatia în iubire. Iată de ce este esențial să ne apărăm în timp ce atacăm, să nu aspirăm în stânga în timp ce suflăm în dreapta. Androginul magic (a se vedea imaginea de la începutul acestui *Ritual*) pe al căruia braț drept scrie SOLVE și COAGULA pe cel stâng, corespunde figurii simbolice a lucrătorilor din al doilea templu care țin într-o mână sabia, iar în cealaltă mistria. În timp ce construiești trebuie să alungi dușmanii pentru a-ți apăra lucrarea: nici natura nu face altceva când distrug și regenerăza în același timp. Or, urmând alegoria calendarului magic al lui Duchenteau, omul, adică inițiatul, este semnul naturii care-l ține înălțuit, făcându-l să actioneze neîncetat, imitând procedeele și operațile divinei sale stăpâne și ale nepieritorului ei model.

Întrebuițarea alternativă a forțelor contrare, cald după frig, blândețea după severitate, iubirea după mânie etc., constituie secretul mișcării perpetue și a prelungirii puterii; ceea ce simt instinctiv cochetele care-i fac pe adoratorii lor să treacă de la speranță la teamă și de la bucurie la tristețe. A acționa întotdeauna în același sens și în același fel înseamnă a încărca același taljer al balanței, de unde va rezulta curând distrugerea absolută a echilibrului. Mângâierile neîntrerupte vor aduce repede sațietatea, dezgustul și antipatia, la fel cum răceleau sau severitatea constantă va îndepărta cu timpul și va descuraja afecțiunea.

În alchimie, un foc egal și continuu calcinează materia primă și poate chiar sparge vasul hermetic; trebuie să se înlocuiască, la intervale regulate, căldura focului cu aceea a varului sau a fumegării minerale. În același fel, în magie, trebuie temperate accesele de mânie sau de severitate prin opere de binefacere și iubire, pentru că,

Ritualul Înaltei Magii

27

dacă operatorul își va menține voința în același nivel tensionat dirijând-o în același sens, va rezulta pentru el o mare oboseală și, până la urmă, un fel de neputință morală.

Magicianul nu trebuie să trăiască exclusiv în laboratorul lui, între Athanor, elixiruri și pantacle. Oricât de devoratoare ar fi această pri-vire a lui Circe, numită puterea ocultă, trebuie să știi să-i arăți la timp sabia lui Ulysse și să îndepărtezi la timp cupa pe care îl-o oferă. O operație magică trebuie să fie întotdeauna urmată de o odihnă egală ca durată și cu o distractie analoagă, dar contrară obiectului său. A lupta continuu împotriva naturii pentru a o stăpâni și a o învinge înseamnă a-ți expune rațiunea și viața. Paracelsus a îndrăznit să facă și, totuși, chiar în această luptă, el întrebuița forțe echilibrate, opunând beției vinului pe cea a inteligenței; apoi îmblânzea beția prin oboseala corporală, iar oboseala corporală printr-o nouă lucrare a inteligenței. Iată de ce Paracelsus era omul inspirației și al miracolelor; dar el și-a uzat viața în această activitate devoratoare sau, mai degrabă, a obosit repede și și-a sfâșiat vestmântul: oamenii asemănători lui Paracelsus pot uza și abuza fără să se teamă de nimic: ei știu că, neputând muri, nu au de ce să îmbătrânească pe pământ.

Nimic nu dispune mai mult la bucurie decât durerea și nimic nu este mai aproape de durere decât bucuria. Astfel, operatorul ignorant este uimit când ajunge mereu la rezultate contrare celor propuse, pentru că nu știe nici să-și încrucișeze, nici să-și alterneze acțiunea: el vrea să-și vrăjească dușmanul și devine el însuși nenorocit și bolnav; el vrea să se facă iubit și se îndrăgoșește jalnic de femei care-și bat joc de el; el vrea să obțină aurul, epuizându-și ultimele resurse; supliciul lui este veșnicul supliciu al lui Tantal; apa se retrage mereu când se apropie să bea. Cei vecchi, în simbolurile și operațiile lor magice înmulțeau semnele binarului pentru a nu uita legea echilibrului. În invocațiile lor, ei construiesc întotdeauna două altare diferite și jertfesc două victime, una albă și una neagră; operatorul sau operatoarea, înținând într-o mână spada și în cealaltă bagheta, trebuie să aibă un picior încălțat și unul desculț. Totuși, cum fără motorul echilibrant, binarul înseamnă imobilitate și moarte la opera magiei nu trebuie să participe decât unul sau trei; și când cei doi sunt un bărbat și o femeie, operatorul să fie o virgină, un androgin sau un copil. Mă veți întreba dacă bizareria acestor ritualuri nu este arbitrară și dacă nu are ca unic scop exersarea voinței înmulțind după bunul plac dificultățile operațiilor magice. Vă voi răspunde că în magie nu există nimic arbitrar, pentru că